

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

« Ի Վ Ե Ր Զ Ս Ի Ր Տ Ս » (SURSUM CORDA)

Քէ Երկնի բոյր աստղերն, ա՛վ Բնութիւն,
Վրայեղով զիբնէ վարդի Բու ձեռնէլ,
Պիծող քնդհարումով մ'ամազնաբնդիւն՝
Աղբամուղիւն մէջ լուծուէին յաւէս,

Կամ, խնայէս սորմիղ մ'ընկրդման ի ծով,
Վառարաններն աղի՝ մեծ՝ փոքր՝ աննամար,
Երբէ խաւառէն սակաւ լուխուելով,
Ըսուէրճեւրու մէջ սուզուէին ի սպառ,

Կորնայիւր նորէն լընուլ վիճը դուն,
Ու լուսավառ ել կամարն երկնային,
Աւելի շրթնող՝ պերն ու վաղվազուն,
Լոկ հողազանգուած նիւթովը երկրին:

Ձի սալու համար Աննուկին՝ նորէն
Չաներն իր ամբողջ, բաւ է միայն որ
Գերեզմաններու անխնայ համարէն
Քօթուէի իրենց բունէն դարաւոր.

Անխնայ քնդհարումով ալ սիրտաշար
Այն հողիններուն անբիւ, որոնց մէջ՝
Կենսանիւթն ինչպէս ծաղիկիւն մէջ չոր՝
Անմեռ կրակներու հրայրէն է միւս անեղջ:

Երկրի խորն որուն երախն որկորուս
Կուլ քուա վաքսուն դաւերու քոքոյն
Անկուտ օրհասին աւաք նարուս,
Ճառապալքի ինչ գանձեր կան բախուն,

Մանաւաններու շուրթին սակ որման
Անբեղում կայծեր կը նիւրհեն, աւա՛ղ,
Աստղերու ինչ ինչ բեղուն սերմեր կան
Հանգչած կիւրերու փուռոյն մէջ խաղաղ:

Աննուն գրմբէթին սակ, ա՛խ, բող մարի՛ն
Հինասուրջ արեւն, աստղերն, ո՛վ քնութիւն,
Փայլասակումովը լոկ հանճարին՝
Արիաւէս սիւրէ պիտի շինես դուն:

Թրգմ. Թ. Ն. Դ.

Պիտի շինես դուն զիբնէն՝ լեցուած
Ազամանգառող յոյսերով պապղուն,
Որոնց պիտի սառ իբրեւ միգաման՝
Երազներն ամեն սիրող սիրեւուն:

Մենակեայ աստղերն, որ կը նրբուին
Աս անդ, զրբում խորն կապոյտ երեւն,
Դուն պիտի շինես այն խոց սիրեւէն՝
Որ կը մըխան լուս, յոյզերով խորին:

Ու ձիւնասպիտակ հասնապարհն այն՝ որ
Կորնեղէն վրասկ մ'է կարծես, հեռուն,
Պիտի շինես դուն հասնումովն աղուտ
Իրենց զարնան մէջ մեռած սիրեւուն:

Վենիսի ձեր աստղը պիտի շանթես
Միակ նիւլովը այն սիրեւուն,
Որոնց ցանկութեան կրակէն բոցակէզ՝
Տրուիանի հորձմովն եղուն պատարուն:

Իսկ սրբերն նրբոր՝ որոնք անկումէն
Ու պարտաբեկէն եղան զերակայ,
Պիտի շողիտակոյն այն վերակազմէն,
Որ բեւեռուեցան իրաններն նրկայ:

Ինձմէ եւս, անհետ աւազանափիկ,
Այդ մեռելներու ամբոխին մէջ հոծ,
Երբ մընայ բան մ', անկորուս մասնիկ,
Որ պարտի երկնից սալ քրկուր մի բոց,

Թո՛ղ վենափայլ աստղ մը վերածնի
Իմ անխնայներու զարբումէն նախիկն,
Վառէ արբունէիս կրակովը զաղսնի՝
Է՛ն պայծառ, է՛ն սափ արեւն երկրնից:

Եւ զիբնէներու յողբապայծա իշխան
Շրթիկին սալով իր բոցն առաջին,
Շի՛նէ՛ ծիրանի մ'անոր աննրման՝
Ամբողջ արիւնտլն իմ այրած սրբին:

ՍԻՒԼԼԻ ԲԳԻՒՏՈՒՄ

ՅՈՎԼԱՆՆԵՐՍ ՊԱՍԿԱԼԵ

Ի Մ Ա Ս Յ Ո Ւ Ք Ի Ն

Լուռ՝ մըսախոն ելիր բարձունքն անայի
Ուր ունին բոցն իրենց արծիւն ու հեղեղն,
Ու խաւարչուտ հեռասանին կեդրոնն հո՛ն
Կեզած հ ինասունն:

Ո՛հ, զննէ շո՛ւրջը անդունդներն անծածօր.
Որչափ հեռուն երբայ մեֆիղ աշուրներն,
Կու գայ նոյնքան մօտ ինչ որ դուն կը դիտես.
Ըսուէր եւ խորհուրդ:

Թրգմ. ՆԵՍՈՒՐ